

DECIZIA Nr.591
din 1 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.440 alin.(1) și (2)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Cristina Teodora Pop	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sandu Niculae și Marilena Cîmpeanu în Dosarul nr.9073/101/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.178 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la asigurarea principiului contradictorialității, jurisprudență care a schimbat filosofia Codului de procedură penală. Se arată că efectele acestei jurisprudențe au fost acelea că recursul în casație a rămas singura procedură în care examinarea admisibilității de principiu se face fără asigurarea contradictorialității, iar răspunsul procurorului la argumentele părților nu se transmite acestora. Se observă că situația este similară cu cea

din procedura camerei preliminare, constată că fiind neconstituțională de către instanța de contencios constituțional.

Curtea,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr.9073/101/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Sandu Niculae și Marilena Cîmpeanu, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recurs în casație formulate de autorii excepției, aflată în stadiu de verificare a admisibilității acesteia.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că examinarea admisibilității cererii de recurs în camera de consiliu, fără participarea părților și a procurorului, conform prevederilor art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală, este de natură a contraveni dreptului de acces liber la justiție și dreptului la apărare, prevăzute la art.21 și art.24 din Constituție. Se susține că lipsa contradictorialității și publicității procedurii reglementate prin textul criticat nu poate asigura exigențele specifice drepturilor fundamentale anterior enunțate. Se face trimitere la soluția și la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.663 din 11 noiembrie 2014, prin care instanța de contencios constituțional, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, a constatat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinse în art.341 alin.(10) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*fără participarea procurorului și a inculpatului*” asupra plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, despre care se susține că sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză. Se mai face trimitere la Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 15 mai 2005, 6 iulie 2005, 7 mai 2006, 28 mai 2006 și 11 iulie 2006, și pronunțate în cauzele *Philippe Pause împotriva Franței*, *Lacas împotriva Franței*, *Halis Dogan împotriva Turciei*, *Tosun împotriva Turciei* și *Şahin Çağdaş împotriva Turciei*.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată, în acest sens, că, în scopul asigurării celerității procesului penal, noul Cod de procedură penală prevede doar o singură cale ordinară de atac, cea a apelului, recursul, denumit recurs în casație, devenind o cale de atac extraordinară, ce are ca scop verificarea conformității hotărârilor judecătorești atacate cu regulile de drept aplicabile. Se susține că, în aceste condiții, legiuitorul este îndreptățit să stabilească pentru această cale extraordinară de atac reguli procedurale specifice, inclusiv în ceea ce privește procedura de examinare a cererii, reguli care să asigure stabilitatea circuitului juridic. Se arată că reținerea unei eventuale încălcări a prevederilor constituționale ale art.21 și art.24 ar presupune constatarea neasigurării unui grad de jurisdicție impus de tratatele internaționale sau a dreptului la apărare. Se mai arată că asigurarea dreptului de acces liber la justiție nu implică lipsa oricărei condiționări și că examinarea admisibilității cererii de recurs în casație în camera de consiliu nu este de natură a contraveni prevederilor constituționale invocate de autorii excepției, datorită caracterului extraordinar al căii de atac analizate, care se exercită numai împotriva unor hotărâri definitive, după parcurgerea etapelor judecătii în primă instanță și în apel.

7. În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Curtea,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală. Curtea constată că între dispozițiile art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală și dispozițiile art.440 alin.(2) din același cod există o legătură indisolubilă prin prisma faptului că alin.(2) al art.440 din Codul de procedură penală stabilește aspectele care fac obiectul cercetării admisibilității cererii de recurs în casație, astfel încât cele două texte de lege urmează a fi analizate împreună prin prezenta decizie. Pentru acest motiv, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate dispozițiile art.440 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„(1) Admisibilitatea cererii de recurs în casație se examinează în camera de consiliu de un complet format din un judecător, după depunerea raportului magistratului-asistent și atunci când procedura de comunicare este legal îndeplinită.*

(2) Dacă cererea de recurs în casație nu este făcută în termenul prevăzut de lege sau dacă nu s-au respectat dispozițiile art. 434, art. 436 alin. (1), (2) și (6), art. 437 și 438 ori dacă cererea este vădit nefondată, instanța respinge, prin încheiere definitivă, cererea de recurs în casație”.

11. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art.21 referitor la accesul liber la justiție și art.24 cu privire la dreptul la apărare.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că recursul în casație este o cale extraordinară de atac ce urmărește, conform dispozițiilor art.433 din Codul de procedură penală, verificarea unor aspecte de drept, supunând Înaltei Curți de Casație și Justiție judecarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile. În realizarea acestui scop, potrivit art.439 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, cererea de recurs în casație, împreună cu înscrisurile anexate, se depun, însoțite de copii pentru procuror și părți, la instanța a cărei hotărâre este atacată, de unde sunt comunicate acestora, cu mențiunea că, în vederea soluționării cauzei, pot fi depuse

concluziile scrise, în termen de 10 zile de la primirea comunicărilor, la aceeași instanță. Potrivit alin.(3) al aceluiași articol, nedepunerea de către părți și procuror de concluzii scrise nu împiedică judecarea recursului în casație.

13. Potrivit art.440 din Codul de procedură penală, procedura de soluționare a recursului în casație parcurge etapa de admitere în principiu, examinarea admisibilității cererii realizându-se, conform alin.(1) al art.440 anterior referit, în camera de consiliu de un complet format dintr-un judecător, după depunerea raportului magistratului-asistent și atunci când procedura de comunicare este legal îndeplinită. În urma acestei examinări, instanța pronunță, prin încheiere, o soluție de admitere în principiu sau de respingere a cererii de recurs în casație. Potrivit alin.(2) al aceluiași art.440, dacă cererea de recurs în casație nu este făcută în termenul prevăzut de lege sau dacă nu s-au respectat dispozițiile art. 434, art. 436 alin. (1), (2) și (6), art. 437 și 438 din Codul de procedură penală ori dacă cererea este vădit nefondată, instanța respinge, prin încheiere definitivă, cererea de recurs în casație. Iar, conform art.440 alin.(4) din Codul de procedură penală, în cazul în care instanța constată că cererea îndeplinește condițiile prevăzute la art.434-438 din Codul de procedură penală, dispune prin încheiere admiterea în principiu a cererii de recurs în casație și trimite cauza în vederea judecării recursului în casație.

14. Analizând comparativ procedura admisibilității în principiu a recursului în casație cu procedura admisibilității în principiu a altor două căi extraordinare de atac reglementate de Codul de procedură penală, Curtea reține următoarele:

15. Admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se judecă, conform art.431 alin.(2) din Codul de procedură penală, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prin Decizia nr.542 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.707 din 21 septembrie 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională, restabilind, în acest fel, constituționalitatea textului criticat.

16. Admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează, conform art.459 alin.(2) din Codul de procedură penală, de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților. Prin Decizia nr.506 din 30 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.539 din 20 iulie 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.459 alin. (2) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „*fără citarea părților*” este neconstituțională, remediind și în acest caz, prin decizia anterior citată, constituționalitatea procedurii supuse controlului.

17. Pentru pronunțarea deciziilor anterior menționate, instanța de contencios constituțional a avut în vedere cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.3 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.150 din 2 martie 2015, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, prin care instanța supremă a subliniat faptul că dispozițiile art.363 alin.(1) din Codul de procedură penală, care consacră obligativitatea prezenței procurorului la judecată, instituie o regulă cu caracter general, incidentă ori de câte ori este vorba despre o activitate procesuală de judecată, inclusiv în materia căilor extraordinare de atac, în lipsa unei dispoziții exprese contrare. Prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, a stabilit că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în camera de consiliu, fără citarea părților, dar cu participarea procurorului, întrucât nu există o dispoziție expresă care să îl excludă pe acesta de la judecată. Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea soluțiilor legislative de judecare a admisibilității în principiu a contestației în anulare și a revizuirii având în vedere doar nerespectarea principiului egalității de arme, în condițiile în care participarea procurorului era obligatorie, în vreme ce părțile nu erau citate, în această fază care nu viza fondul judecății.

18. Analizând dispozițiile procesual penale ce reglementează soluționarea recursului în casație, respectiv art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală, Curtea

reține că acestea ***nu prevăd în mod expres neparticiparea procurorului*** la procedura de examinare a admisibilității în principiu a cererii. Așa fiind, având în vedere cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.3 din 19 ianuarie 2015 anterior analizată, Curtea constată că participarea procurorului la procedura reglementată prin art.440 din Codul de procedură penală apare ca fiind obligatorie, fiind aplicabilă în acest caz norma generală, respectiv art.363 alin.(1) din Codul de procedură penală.

19. Spre deosebire de procedurile referitoare la admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire, prevăzută la art.459 alin.(2) din Codul de procedură penală, și la admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, prevăzută la art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, procedura de examinare a admisibilității cererii de recurs în casație, reglementată la art.440 din Codul de procedură penală, ***nu prevede în mod expres că aceasta se realizează fără citarea părților.***

20. Curtea constată că, în mod similar dispozițiilor art.363 din Codul de procedură penală, prevederile art.353 din același cod reglementează citarea la judecată, prevăzând la alin.(1) teza întâi că judecata poate avea loc numai dacă persoana vătămată și părțile sunt legal citate și procedura este îndeplinită; conform dispozițiilor aceleiași norme, inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și, după caz, reprezentanții legali ai acestora ***se citează din oficiu de către instanță***, care poate dispune și citarea altor subiecți procesuali atunci când prezența acestora este necesară pentru soluționarea cauzei. Analizând sistematic prevederile art.353 și art.363 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea au fost incluse în cuprinsul titlului III al Părții speciale – *Judecata*, capitolul I – *Dispoziții generale*, fapt ce relevă intenția legiuitorului de a reglementa prin ele norme cu caracter general aplicabile oricărei proceduri de judecată, în lipsa unor dispoziții speciale contrare.

21. În aceste condiții, Curtea reține că în procedura admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație ar urma să fie aplicabile dispozițiile generale în materia citării, adică prevederile art.353 alin.(1) teza a doua din Codul de procedură penală, potrivit

căroră inculpatul, partea civilă, partea responsabilă civilmente și, după caz, reprezentanții legali ai acestora se citează din oficiu de către instanță.

22. Concluzionând, rezultă că examinarea admisibilității în principiu a cererii de recurs în casație trebuie realizată cu citarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a părților, conform art.353 alin.(1) din Codul de procedură penală, și cu participarea procurorului, potrivit art.363 alin.(1) din Codul de procedură penală. Pentru aceasta pledează și faptul că dacă intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a exclude participarea procurorului și citarea părților de la examinarea admisibilității în principiu a recursului în casație, acest lucru ar fi fost reglementat în mod expres în cuprinsul Codului de procedură penală, ca excepție de la dispozițiile art.353 alin.(1) și art.363 alin.(1) anterior referite.

23. În fapt, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție relevă un aspect diferit de cele anterior menționate, în sensul că, în toate cazurile, cererile de recurs în casație sunt examinate din perspectiva admisibilității în principiu a acestora fără participarea procurorului și fără citarea părților, conform procedurii prevăzută la art.440 din Codul de procedură penală. Așa fiind, lipsa aplicării dispozițiilor art.353 alin.(1) și art.363 alin.(1) din Codul de procedură penală de către Înalta Curte de Casație și Justiție și, prin urmare, examinarea admisibilității în principiu a recursului în casație fără citarea părților și fără participarea procurorului ridică doar o problemă de interpretare și aplicare a legii, și nu una de constituționalitate a textului criticat, conform dispozițiilor art.2 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, din moment ce este asigurată egalitatea procesuală între părți, pe de o parte, și procuror, pe de altă parte. Și cum, conform prevederilor art.11 alin.(3) teza întâi din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

24. În ceea ce privește însă dispozițiile art.440 alin.(2) din Codul de procedură penală, Curtea urmează să examineze dacă textul analizat, nu are valențe

neconstituționale, încălcând dispozițiile art.21 alin.(3) din Legea fundamentală și pe cele ale art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

25. Referitor la procedura de examinare a admisibilității recursului în casație, prevăzută la art.440 din Codul de procedură penală, Curtea constată că soluțiile ce pot fi pronunțate în urma judecării sunt admiterea în principiu și respingerea. Admiterea în principiu are loc, conform art.440 alin.(4) din Codul de procedură penală, atunci când se constată că cererea îndeplinește condițiile prevăzute la art. 434-438 din Codul de procedură penală, situație în care cauza este trimisă în vederea judecării în fond a recursului în casație. În aceste condiții, examinarea fondului cererii de recurs în casație se va face cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale specifice accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, incluzând citarea părților și participarea procurorului, conform art.445 din Codul de procedură penală. Cererea de recurs în casație poate fi respinsă, potrivit art.440 alin.(2) din Codul de procedură penală, atunci când *nu este formulată în termenul prevăzut de lege*, conform art.435 din Codul de procedură penală, *nu au fost respectate prevederile art.434, art.436 alin.(1), (2) și (6), art.437 și art.438* referitoare la categoriile de hotărâri supuse recursului în casație, condițiile declarării recursului în casație, motivarea recursului în casație și cazurile în care se poate face recurs în casație din Codul de procedură penală sau *dacă cererea este vădit nefondată*.

26. Analizând motivele pentru care poate fi dispusă soluția de respingere a cererii de recurs în casație cu ocazia examinării admisibilității acesteia, Curtea constată că primele două motive anterior enumerate, respectiv când cererea nu este făcută în termenul prevăzut de lege și când aceasta este făcută cu nerespectarea prevederilor art.434, art.436 alin.(1), (2) și (6), art.437 și art.438 din Codul de procedură penală, vizează verificarea unor aspecte strict formale, care nu pun în discuție chestiuni ce țin de soluționarea fondului recursului în casație. Spre deosebire de acestea, cel din urmă motiv de respingere a cererii de recurs în casație, acela că cererea analizată este vădit nefondată, nu poate fi făcută decât

cu verificarea unor elemente ce vizează fondul cauzei. Or, verificarea fondului cauzei, în scopul aprecierii caracterului vădit nefondat al cererii, presupune verificarea legalității hotărârii atacate, instanța judecătorească fiind obligată să se pronunțe asupra cazurilor de recurs în casație invocate (art.447). Acest aspect impune ca necesitate evaluarea unor situații intrinseci cazurilor de recurs în casație, cu alte cuvinte, examinarea concordanței hotărârii contestate cu cadrul normativ aplicabil. În consecință, distincția realizată prin folosirea noțiunilor de „vădit nefondată” și „nefondată” nu schimbă cu nimic cele anterior expuse, sub aspectul a ceea ce interesează analiza Curții Constituționale, întrucât ambele noțiuni au în vedere o evaluare a legalității hotărârilor judecătorești, eventuale diferențe între acestea referindu-se la caracterul mai mult sau mai puțin evident al soluției de respingere pe fond, și nu la problema dihotomiei formă-fond. Prin urmare, criteriul pe care se întemeiază diferența între cele două proceduri, respectiv examinarea în principiu și judecata recursului în casație, este distincția fond-formă și nu criterii care clasifică la rândul lor fondul.

27. Or, prin Decizia nr.506 din 30 iunie 2015, par.13, Curtea Constituțională a reținut că procedura reglementată de normele procesual penale ale art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală privește examinarea admisibilității exercitării unui drept, iar nu o judecată asupra temeiniciei solicitării ce face obiectul exercitării acelui drept, deci nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac a revizuirii, instanța neimplicându-se în niciun fel în judecata pe fond a unei acuzații în materie penală, aceasta verificând cererea de revizuire doar sub aspectul regularității sale, respectiv al îndeplinirii condițiilor în care poate fi exercitată referitor la hotărârile ce pot fi atacate, cazurile ce o justifică, titularii cererii și termenul de introducere. Așa fiind, instanța pronunțându-se doar asupra unor aspecte de ordin pur legal, a căror examinare nu fac cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților și, constatându-se absența oricăror repercusiuni importante asupra situației revizuentului, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate nu înfrâng accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Prin aceeași decizie, par.24, Curtea Constituțională a constatat că admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire este o

judecată de ordin procesual, privind regularitatea și seriozitatea cererii de revizuire pentru a se decide dacă este sau nu cazul să fie efectuat un control judecătoresc prin rejudecarea cauzei care face obiectul cererii de revizuire.

28. Curtea reține că, la fel ca și în cazul procedurilor referitoare la examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, verificarea respectării dispozițiilor art.434, art.435, art.436 alin.(1), (2) și (6), art.437 și art.438 din Codul de procedură penală presupune analiza unor aspecte de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților, caracterizată prin oralitate și contradictorialitate. Prin urmare, Curtea constată că doar soluția de respingere ca vădit nefondată a cererii de recurs în casație cu ocazia examinării admisibilității în principiu a acesteia presupune antamarea fondului căii de atac, implicând examinarea unor aspecte care vizează temeinicia solicitării care face obiectul recursului în casație. Or, procedura examinării admisibilității cererii de recurs în casație trebuie să vizeze doar aspecte pur formale și, tocmai de aceea, se poate desfășura în lipsa Ministerului Public și a părților. În schimb, indiferent de caracterul vădit nefondat sau nefondat al recursului în casație, Curtea reține că această soluție vizează fondul recursului în casație, situație în care este necesar ca părțile și Ministerul Public să își poată susține propriile argumente referitoare la acuzațiile ce le sunt aduse și la probele administrate.

29. Astfel, Curtea conchide că respectarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, prevăzute la art.21 alin.(3) și art.24 din Constituție, impune ca examinarea admisibilității cererii de recurs în casație în situația analizată, adică prin pronunțarea asupra caracterului vădit nefondat al cererii să fie făcută într-o etapă procesuală distinctă de cea reglementată prin prevederile art.440 alin.(2) din Codul de procedură penală, aceasta fiind etapa soluționării în fond a acestei căi de atac. Așadar, indiferent de participarea părților și a Ministerului Public la procedura admiterii în principiu a cererii de recurs în casație, acest motiv de respingere a acesteia nu poate face obiectul admiterii în principiu, acesta fiind un element specific fondului căii extraordinare de atac. Caracterul „vădit nefondat” al cererii de recurs în casație nu îndrituiește

legiuitorul să plaseze un aspect ce ține de fondul căii de atac într-o etapă procesuală anterioară în care nu se analizează și nu se soluționează fondul cauzei. Includerea soluției de respingere a cererii ca vădit nefondată, în etapa admisibilității în principiu a recursului în casație, eludează finalitatea și rațiunea acestei etape.

30. Pentru aceste motive, Curtea constată că sintagma „*dacă cererea este vădit nefondată*” din cuprinsul prevederilor art.440 alin.(2) din Codul de procedură penală este neconstituțională, întrucât respingerea cererii de recurs în casație pentru motivul că aceasta este vădit nefondată obligă instanța supremă la examinarea fondului cauzei, iar aceasta poate avea loc numai în faza judecării pe fond a recursului în casație, care se face, conform art.445 din Codul de procedură penală, cu citarea părților și cu participarea procurorului.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.440 alin.(1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sandu Niculae și Marilena Cîmpeanu în Dosarul nr.9073/101/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală.

2. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.440 alin.(2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sandu Niculae și Marilena Cîmpeanu în Dosarul nr.9073/101/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și constată că sintagma „*dacă cererea este vădit nefondată*” din cuprinsul acestora este neconstituțională.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2015.

WWW.JURI.RO